

[Krag.]

beskatter Brugsretten med en fast Promille efter de vekslende Vurderinger. Og naar man erkender, at Ejendomsskatten kapitaliseret er en Samfundsprioritet i den faste Ejendom, hvad er da rimeligere end at lægge Gennemsnitspromillen i Femaaret 1909—14 til Grund derfor? Man raaber indenfor Regeringskredse i disse Tider højt om Rentebyrden og siger, at den vil man lette i et Aar ved at give Understøttelse. Ja, men der er virkelig ingen, der har bedt om denne Almisser! Man har fra Landbrugets Side ønsket — et Ønske, som vi i Venstre fuldt ud kan tiltræde —, at der tilvejebringes en varig Lettelse for de haardest trykkede — og dette lader sig kun gøre gennem en ændret Fordeling af de offentlige Byrder her i Landet gennem Tilførelse af nye Indtægter til Kommunerne, saaledes at Skatten kan lattes —, og at der ydes dem, der er ude for det haardeste Tryk, en energisk og effektiv Bistand til, at Akkord kan opnaas. Derfor foreslaar vi de meget værdifulde Ændringer i Akkordloven, som tager alsidigt Hensyn og byder flersidig Hjælp efter de særlige Forhold, som knytter sig til de enkeltes Vanskeligheder, skattemæssige og rentemæssige, og tager derfor ogsaa en Ordning af Skatterestancerne med.

Den højtærede Statsminister angreb efter gammel Vane voldsomt Kapitalen. Naar Talen er om disse Tidens Vanskeligheder og om, paa hvilken Maade man kan lette dem, henviser man fra socialdemokratisk Side stadig til en ny Samfundsordning, hele Ulykken er den kapitalistiske Samfundsordning. Det er egentlig det eneste Svar, man kan give, og det, som man altsaa henviser den nødstedte til, maa da formentlig være at vente, til Socialismens Guldalder er oprundet Verden over. Men det turde jo være, at medens Græsset gror, dør Horsemor. Kapitalen er efter Socialismens og naturligvis derfor ogsaa efter den højtærede Statsministers Opfattelse alle Onders Rod. Nu er for øvrigt Socialdemokratiets faglige Magt bygget op paa et Grundlag, som ikke er uden Forbindelse med Kapitalmagt, thi ingen vil vel bestride, at en af de kapitalstærkeste Sammenslutninger i vort Samfund er de samvirkende Fagforbund, og det er kun paa denne Kapital, de bygger deres Styrke.

Den højtærede Statsminister maa imidlertid ikke glemme, at Kapitalen ikke har meldt sig selv hos det danske Landbrug, saaledes som Skattestigningen har. Skatteforhøjelsen er der ingen, der har haft Bud efter, den har meldt sig selv som den store

Molok, der opæder Hovedparten af den Driftsnettogevinst, som skulde være Basis for Ejerens og hans Families økonomiske Eksistens, og som skulde være Lønnen for deres Arbejde. Ja, denne Skattemolok kræver sit af Ejeren og Brugeren af Danmarks Jord, selv om der intet er tilovers at tage af. Det var virkelig besynderligt at høre den højtærede Statsminister sige forleden Dag: Det maa vel erkendes, at ogsaa Landbruget faar et og andet for sin Skat. Ja, jeg vil — selv overfor Statsministeren — tillade mig at sige: Hvad er det dog for en barnlig Bemærkning som Forsvar for en uretfærdig og urimelig Udnyttelse af Landbrugsejendom som Skattegrundlag! Det er virkelig ikke en Udtalelse, som er Landets Statsminister værdig. Thi selvfølgelig faar Landbrugere som andre Samfundsborgere visse Samfundsgoder for den betalte Skat, selv om en uforholdsmæssig Del paa mange Maader opspises først og fremmest til social Forsorg og skønsmæssig Hjælp, og selv om Fordelingen af disse Goder aldeles ikke i nogen Henseende følger Skatteydelsen, men i væsentlig Grad gaar paa tværs af denne og først og fremmest tilfalder dem, der ingen Skat betaler.

Men hvad kommer hele dette Ræsonnement Bedømmelsen af Skattegrundlaget ved og den Maade, hvorpaa dette Skattegrundlag udnyttes, og det er det, Talen er om! Det gælder ikke om, hvad vi faar for vor Skat, men om, hvorvidt det er rimeligt at ligne Skatten efter de Principper og det Grundlag, hvorpaa vi hidtil har lignet den, og om det er rimeligt at blive ved de Resultater, som den sidste halve Menneskealders Udvikling paa dette Omraade har givet. Men Kapitalen, den er ikke kommet til det danske Landbrug af sig selv, den har ikke uden at spørge om Forlov maset sin Rentebyrde ind paa Landbrugets Folk. Nej, den har virkelig Landbruget som andre Erhverv haft Bud efter, fordi en vis Kapital-Investerings, Kapital-Indskydelse i Erhvervslivet er en Hovedbetingelse for dettes Trivsel og Udvikling, og denne Kapital har maattet laanes, fordi bl. a. Skattebyrden og maaske ogsaa til Tider et for stort Forbrug i alle Befolkningslag — ogsaa indenfor det danske Landbrug — ikke har muliggjort tilstrækkelig Opsparing. Nu kan man jo nok saa meget — og det ærede Medlem Hr. O. Andersen gjorde det forleden Dag fra denne Talerstol — tale om de mægtige Kapitaler, som er opsparet i dette Samfund. Hvad andet er vor store Gældstynge Udtryk for end dette ganske simple, at Danmark er